

Zamyšlení nad dnešním vodohospodářským školstvím

„*Tak nám zabili Ferdinanda*“, povídala jedna stará paní v jednom velice známém a nám všem blízkém českém románu slavné fiktivní postavičky našich českých dějin. Ona postavička nás poté provází postupně jednou absurdní situací za druhou v těžkých dobách první světové války a víceméně se stane v mnoha směrech symbolem češství...

„*Tak nám zabili naše vodohospodářské školství*“, slýchávám v poslední době při různých odborných diskuzích a připadám si, že hrajeme podle not výše zmíněného románu. Naposledy to bylo při valné hromadě České vědeckotechnické vodohospodářské společnosti, kdy se diskutovalo, v rámci koncepce činnosti a programu společnosti do příštích let, oblast školství a celoživotního vzdělávání vodohospodářů. Je pro naši dobu příznačné a zároveň smutné, že se tyto diskuze vedou povětšinou na této úrovni a nikoliv na úrovni státu a jeho orgánů. Naši neplánovitě plánované a plánovitě neplánované společnosti je to konec konců normálně nenormální a nenormálně normální.

I přes demografické a další výzkumy, které upozorňují, že v naší populaci má předpoklady k získání vysokoškolského vzdělání 12 až 14 % obyvatelstva, rozhodli se „naši moudří“, že budeme národem vzdělanějším a tyto počty znásobíme. Vzhledem k tomu, že obyvatele nevyměníme, zbývala jediná cesta – snížit výrazně požadavky na jednotlivé stupně vzdělání. Zdá se, že se to povedlo. Dnes už zanikají postupně učební obory, protože všichni musí mít maturitu a lidé s maturitou přece „rukama nedělají“. Střední odborné školství se soustředí především na obchodní akademie a podobné těžko identifikovatelné útvary. Přijetím Boloňské deklarace jsme úspěšně rozbourali do té doby uznávaný a úspěšný systém vysokého školství. Najednou se vyrojila celá řada soukromých a regionálních univerzit všeho možného druhu a všech možných studijních programů, mnohdy nebo spíše bez dostatečného pedagogického sboru. Tyto nabízejí studentům pohodlné dosažení titulu bakalář, který je sice oficiálně vysokoškolákem, ale prakticky nedosahuje úrovně předchozího středoškoláka. Následné magisterské studium většinou situaci nezachrání.

Bohužel na tuto hru bakalářů přistoupili i naše tradiční a uznávané technické univerzity, jako ČVUT a VUT. Zároveň se však snaží udržet si svoji odbornou úroveň a renomé. To v konkurenci „takyodborných“ nových vysokých škol nabízejících zdánlivě podobné studijní programy není jednoduché. Protože jsme lidé, a člověk je přirozeně tvor líný, studenti vyhledávají především možnost úspěchu s minimálním úsilím. Proč navrhovat, rýsovat, počítat, dělat ročníkové práce, když jde vlastně jen o titul. Přiznejme si, že bychom asi nebyli jiní. A tak skutečných vodohospodářů - absolventů rok od roku ubývá, avšak celkový počet je zdánlivě stejný, možná i narůstající. To, že většina těchto „takyvodohospodářů“ nemá a nebude mít základy

hydrauliky, hydrologie, hydrotechniky a dalších vodohospodářských odborností, dnes už pomalu nikoho nepřekvapí.

Nám stále ještě mladým, ale již zkušeným a znalým vodohospodářům, je z toho povětšinou smutno. Proto ty časté diskuze uváděné v úvodu tohoto zamyšlení. Před 20ti - 30ti lety nás jenom na ČVUT na „vodě“ končilo kolem stovky a to bylo víceméně na přirozenou obměnu odborných kádrů v oboru. Dnes zde končí čtvrtina možná pětina studentů a tak si říkám, jak to všechno dopadne? Na druhou stranu se nám již zaběhlým a stále mladým rýsuje velká příležitost k tomu, že i v pětasedmdesáti letech po nás bude poptávka a najdeme uplatnění v oboru.

Ilustroval můj kamarád, zkušený a znalý vodohospodář Ing. Karel Macas

Je také možné, že se někdo kompetentní také už konečně zamyslí a začne něco činit ve prospěch věci. To se, ale vzhledem k naší situaci a našemu politickému martýriu, zdá nepravděpodobné.

Tak tedy, přátelé, kolegové, kamarádi vodohospodáři - na naše skvělé zítřky!

Ing. Petr Vít